

Libeňská komunální elita si díky slabému zastoupení vzdělanostních vrstev mezi libeňským obyvatelstvem uchovala až do spojení obce s Prahou v podstatě tradiční honorační charakter. Největší vliv na chod obce si až do konce století uchovali lidé rekrutující se především z okruhu řemeslníků, obchodníků, hostinských, případně majitelů menších továren, kteří se svým životním standardem od bohatších řemeslníků téměř nelišili. Tito lidé z jádra libeňské obecní samosprávy většinou neměli jiné politické ambice, než byla komunální politika na obecní, maximálně okresní, úrovni. Od 2. poloviny 80. let získala libeňská politická scéna nový charakter díky soupeření dvou politických spolků - Občanského klubu a Občanské besedy, které vedlo k většímu zájmu voličů o věci veřejné. Právě nutnost oslovit je s nějakým programem, který zajistí obci prosperitu, donutila honorační elity k větší aktivitě v komunální politice. A také k větší otevřenosti novým vlivům při modernizaci obce.

Až na samém konci století se v obecní samosprávě začaly více prosazovat osoby z okruhu technické inteligence, jako byl například Josef Macháček nebo Alois Pinz, stejně jako ambiciózní živnostníci s pracovními zkušenostmi ze zahraničí, jako byl František Filip nebo Jan Štolc. Právě v nich je možno hledat jedny z prvních libeňských představitelů výkonového typu samosprávy, kteří měli ambice překročit omezení obce a dělat politiku na vyšších úrovních správy a samosprávy. Tyto osoby nicméně nepřinesly do libeňské komunální politiky nějaké zásadní změny a svojí činností pouze pokračovaly v trendech, které ovládaly obecní samosprávu už před jejich vstupem na radnici.

Hospodářské zájmy majitelů a ředitelů velkých závodů se často pohybovaly daleko za hranicemi libeňského katastru.